

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 20. avgusta 2021. godine
Ref. br.: RK 1838/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI96/20

Podnosilac

Vegim Bllacaku

**Ocena ustavnosti
rešenja [Rev. br. 352/2018] Vrhovnog suda
od 28. oktobra 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Vegim Bllacaku, iz opštine Priština (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [Rev. br. 352/2018] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 28. oktobra 2019. godine u vezi sa rešenjem [Ac. br. 856/2016] Apelacionog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Apelacioni sud) od 23. avgusta 2016. godine i presudom [C. br. 1454/10] Opštinskog suda u Prištini od 23. marta 2012. godine.
3. Podnosilac zahteva je osporeno rešenje primio 3. marta 2020. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedenih rešenja kojima su, prema navodima podnosioca zahteva, povređena njegova prava i slobode zagarantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 18. juna 2020. godine, podnosilac je podneo svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 23. juna 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednica je imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Safet Hoxha.
8. Dana 3. jula 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
9. Dana 3. jula 2020. godine, Sud je obavestio Osnovni sud u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud) o registraciji zahteva i tražio od istog da dostavi povratnicu koja dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporeno rešenje Vrhovnog suda.
10. Dana 7. jula 2020. godine, Osnovni sud je dostavio Sudu povratnicu koja dokazuje da je podnosilac zahteva osporeno rešenje primio 3. marta 2020. godine.

11. Dana 25. maja 2021. godine, na osnovu tačke 1.1 stava 1. člana 9. (Prevremeni istek mandata) Zakona i pravila 7 (Ostavka na dužnost sudije) Poslovnika o radu, sudija Bekim Sejdiu je podneo ostavku na mesto sudije pred Ustavnim sudom.
12. Dana 25. juna 2021. godine, na osnovu stava 4, pravila 12 Poslovnika o radu i odluke Suda KK-SP-71-2/21, sudija Gresa Caka-Nimani je preuzela dužnost predsednice Suda, dok je na osnovu pod-tačke 1.1 stava 1, člana 8. (Istek mandata sudije) Zakona, predsednica Arta Rama-Hajrizi okončala mandat predsednice i sudije Ustavnog suda.
13. Dana 29. jula 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno izneo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

14. Podnosilac zahteva je bio zaposlen u Kompaniji za fizičko, tehničko i elektronsko obezbeđenje WDG (u daljem tekstu: kompanija WDG), na radnom mestu čuvara, na osnovu ugovora [0422/06] na određeno vreme, odnosno od 1. marta 2006. do 28. februara 2007. godine.
15. Dana 23. maja 2006. godine, kompanija WDG je donela odluku da prekine radni odnos podnosiocu zahteva.
16. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Opštinskom sudu u Prištini protiv odluke o prekidu njegovog radnog odnosa od strane kompanije WDG.
17. Dana 16. maja 2007. godine, Opštinski sud u Prištini je presudom [C1. br. 153/2006] ukinuo odluku kompanije WDG o prestanku radnog odnosa podnosioca zahteva i odlučio da isti bude vraćen na radno mesto sa svim pravima iz radnog odnosa od 23. maja 2006. godine.
18. Dana 26. juna 2010. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Prištini protiv kompanije WDG sa predlogom da mu se isplati novčana naknada za period od 23. maja 2006. do 28. februara 2010. godine, iz razloga što kompanija WDG nije izvršila presudu [C1. br. 153/2006] Opštinskog suda u Prištini od 16. maja 2007. godine.
19. Dana 23. marta 2012. godine, Opštinski sud u Prištini je presudom [C. br. 1454/10] odbio zahtev podnosioca zahteva sa obrazloženjem da je kompanija WDG, dana 1. jula 2011. godine, izmirila dosuđenu finansijsku obavezu na ime neisplaćenih zarada za period od 23. maja 2006. do 28. februara 2007. godine, odnosno za period u kojem je ugovor o radu bio važeći, u iznosu od 2.393,59 evra. Pored toga, Opštinski sud u Prištini je obrazložio da podnosilac zahteva nije argumentovao svoj zahtev za novčanu naknadu odnosno da je imao važeći ugovor o radu do 2010. godine ili do 28. februara 2008. godine.
20. Dana 9. oktobra 2012. godine, podnosilac je podneo tužbu Osnovnom sudu u Prištini protiv kompanije WDG, kojom je tražio da se ista obaveže da mu

naknadi mesečne zarade za period od 28. februara 2007. do 26. juna 2008. godine, u iznosu od 3.824,00 evra sa zakonskom kamatom.

21. Dana 5. novembra 2015. godine, Osnovni sud u Prištini je rešenjem [C. br. 2699/12] odlučio da odbaci tužbu kao nedozvoljenu sa obrazloženjem da podnosilac zahteva nije osporio presudu [C. br. 1454/10] Opštinskog suda u Prištini od 23. marta 2012. godine, kojom je već jednom odlučeno o navodima podnosioca zahteva i utvrđene činjenice u vezi sa novčanom naknadom od strane kompanije WDG i, shodno tome, konkretni predmet podnosioca zahteva pred Osnovnim sudom u Prištini sada predstavlja presuđenu stvar u skladu sa članovima 166. i 391. ZPP-a.
22. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv rešenja [C. br. 2699/12] Osnovnog suda od 5. novembra 2015. godine, navodeći pogrešnu primenu materijalnog prava i pogrešno utvrđeno činjenično stanje, sa predlogom da se osporeno rešenje poništi i predmet vrati na ponovno suđenje.
23. Dana 23. avgusta 2016. godine, Apelacioni sud je rešenjem [Ac. br. 856/2016] odbio žalbu podnosioca zahteva i potvrdio rešenje [C. br. 2699/12] Osnovnog suda u Prištini od 5. marta 2015. godine, sa obrazloženjem da je Osnovni sud u Prištini već rešio/odbio navod podnosioca zahteva koji se odnosi na novčanu naknadu za period od 23. maja 2006. do 28. februara 2010. godine.
24. Dana 18. juna 2019. godine, podnosilac zahteva je poslao dopis kompaniji WDG i tražio da mu na osnovu presude [C. br. 153/2006] Opštinskog suda u Prištini od 16. maja 2006. godine, omogući vraćanje na radno mesto.
25. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio Vrhovnom sudu žalbu protiv rešenja [Ac. br. 856/2016] Apelacionog suda od 23. avgusta 2016. godine, navodeći pogrešnu primenu materijalnog prava i pogrešno utvrđeno činjenično stanje, sa predlogom da se osporeno rešenje poništi i predmet vrati na ponovno suđenje.
26. Dana 28. oktobra 2019. godine, Vrhovni sud je rešenjem [Rev. br. 352/2018] odbio žalbu podnosioca zahteva i potvrdio rešenje Apelacionog suda, sa obrazloženjem da je poslednje navedeno rešenje zahvaćeno bitnim povredama odredaba parničnog postupka i da o istoj stvari postoji presuda [C. br. 1454/10] Opštinskog suda u Prištini od 23. marta 2012. godine. Vrhovni sud je, između ostalog, ocenio da član 391. stav 1. ZPP-a predviđa da sud odbacuje tužbu ukoliko utvrdi da u stvari koja je pokrenuta tužbom postoji litispendencija.

Navodi podnosioca zahteva

27. Podnosilac zahteva navodi da su redovni sudovi povredili njegova prava zagarantovana članom 21. [Opšta načela], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava, kao i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP.

28. Podnosilac zahteva navodi sledeće: *“To stoga što je u presudi C1. br. 153/2006 Opštinskog suda u Prištini jasno definisano da Kompanija fizičkog obezbeđenja WDG ima obavezu da me vrati na moje radno mesto i da mi nadoknadi prihode iz radnog odnosa do mog povratka na posao. Ova presuda nije u potpunosti izvršena od strane Kompanije WDG, koja mi je izvršila plaćanje samo za period 23.05.2006-28.02.2007. godine, dok za period od 28.02.2007. do 28.02.2008. godine, dok sam bio nezaposlen, iste mi se nisu nadoknadile jer me WDG nije vratio na moje radno mesto i ukinuli su radni ugovor i nisu me vratili na moje radno mesto. Ovo neispunjenje obaveza iz pravosnažne presude Opštinskog suda u Prištini C1. br. 153/2006, ugrozilo je moje pravo na rad kao i pravo na socijalno egzistenciju, meni i mojoj porodici, kao hranitelju porodice bez mesečnog primanja za egzistenciju”.*
29. Dalje, podnosilac zahteva navodi: *“Takode, nije doneta nijedna druga odluka od kompanije o raskidu važećeg ugovora između mene i poslodavca. Jedna takva činjenica, podrazumeva da sam ja bio u radnom odnosu sa kompanijom fizičkog obezbeđenja WDG do dana 23.08.2008. godine, i videvši da mi ista ne omogućava povratak na radno mesto, bio sam primoran da uspostavljam novi radni odnos”.*
30. U svojim navodima, podnosilac zahteva naglašava: *“Prema tome, moj tužbeni zahtev pod br. C. br. 2699/12 od 09. 10. 2012. godine, nije presuđena stvar, kao što je predviđeno u članu 166.2 ZPP-a jer sam ja podneo tužbu za vremenski period u kome sam bio nezaposlen. Inače, kompanija za obezbeđenje WDG je bila dužna da me vrati na radno mesto, a ovde se radi o vremenskom periodu od 01.03.2007. do 23.06.2008. godine. Za isti period sud nije odlučio i ne postoji nikakva presuda ili rešenje, pa se stoga ne može reći da se radi o presuđenoj stvari”.*
31. Na kraju, podnosilac traži od Suda: (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP; (iii) da proglasi ništavim rešenje [Rev. br. 352/2018] Vrhovnog suda od 28. oktobra 2019. godine i vrati isto na ponovno odlučivanje.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.
2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

[...]

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6. (Pravo na pravično suđenje)

“Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama, ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona”.

Uredba br. 2001/27 o Osnovnom zakonu o radu na Kosovu od 8. oktobra 2001. godine

Član 10. Ugovor o radu

10.1 Ugovor o radu može se sklopiti na:

- (a) neodređeno vreme; ili
- (b) određeno vreme.

[...]

Član 11. Prestanak ugovora o radu

11.1 Ugovor o radu prestaje:

- (a) smrću zaposlenog;
- (b) pisanim sporazumom između zaposlenog i poslodavca;
- (c) ako zaposleni ozbiljno povredi obaveze iz radnog odnosa;
- (d) ako zaposleni ne izvršava svoje obaveze na zadovoljavajući način;
- (e) nakon isteka vremena na koje je ugovor sklopljen; i
- (f) po sili zakona.

[...]

Ocena prihvatljivosti zahteva

- 32. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Ustavom, predviđeni Zakonom i dalje precizirani Poslovníkom.
- 33. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1. i 7. člana 113. Ustava, koji propisuju:

“(1) Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

(7) Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

34. U nastavku, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su predviđeni u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji predviđaju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

1. “Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”.

35. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno rešenje [Rev. br. 352/2018] Vrhovnog suda od 28. oktobra 2019. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva utvrđena Zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koja tvrdi da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokovima određenim u članu 49. Zakona.
36. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmatra zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) utvrđuje da:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

37. Sud podseća da je glavni navod podnosioca zahteva, u suštini, povreda prava zagarantovanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava

u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP, iz razloga što je na osnovu presude [C1. br. 153/2006] Opštinskog suda u Prištini od 16. maja 2007. godine, kompanija WDG isplatila podnosiocu zahteva naknadu samo za period u kojem je imao važeći ugovor, odnosno za period od 23. maja 2006. do 28. februara 2007. godine, dok je prema podnosiocu zahteva, kompanija WDG morala da mu isplati naknadu i za period nakon isteka ugovora o radu, odnosno za period od 28. februara 2007. do 28. februara 2008. godine, iz razloga što je njegov ugovor o radu raskinut a do njegovog vraćanja na posao nija nikada došlo, a sve to je, prema podnosiocu zahteva, dovelo do toga da presuda [C1. br. 153/2006] Opštinskog suda u Prištini od 16. maja 2007. godine, nije izvršena u celosti.

38. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da presuda [C1. br. 153/2006] Opštinskog suda u Prištini od 16. maja 2007. godine nije sprovedena u celosti od strane kompanije WDG, iz razloga što mu ista, za period dok podnosilac nije bio zaposlen i nije vraćen na rad, odnosno za period nakon isteka ugovora, od 28. februara 2007. do 28. februara 2008. godine, nije isplatila naknadu.
39. Sud primećuje da podnosilac zahteva, s druge strane, tvrdi da je kompanija WDG morala da mu isplati naknadu do 23. avgusta 2008. godine iz razloga što je bio u radnom odnosu i u tom vremenskom periodu i što kompanija WDG nije preduzela nikakvu formalnu radnju za raskid ugovora o radu koji je zaključen dana 1. marta 2006. godine.
40. Sud podseća da je podnosilac zahteva imao sa kompanijom WDG ugovor o radu na određeno vreme, od 1. marta 2006. do 28. februara 2007. godine. Inače, kompanija WDG je prekinula njegov radni odnos dana 23. maja 2006. godine, pre nego što mu je istekao ugovor o radu.
41. Sud podseća da podnosilac zahteva osporava odluku o prestanku radnog odnosa od strane kompanije WDG, na taj način što je prvobitno pokrenuo sudski spor pred Opštinskim sudom u Prištini.
42. U tom smislu, Sud se prvo poziva na relevantni deo presude [C1. br. 153/2006] Opštinskog suda u Prištini od 16. maja 2007. godine, koji je odlučio sledeće:

“USVAJA se tužbeni zahtev tužioca Vegim Bllacaku iz Prištine, PONIŠTAVA SE kao nezakonita odluka tužene Kompanije fizičkog obezbeđenja WDG – SHA Generalna Direkcija u Obiliću, br. 1260/06 od 23.05.2006 godine, kojom je tužiocu ukinut ugovor o radu i OBAVEZUJE se tužena da tužioca vrati na radno mesto i radne dužnosti sa svim pravima iz radnog odnosa od datuma 23.05.2006. godine, u roku od 8 dana od dana pravosnažnosti ove presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja”.

43. Sud primećuje da je Opštinski sud u Prištini, presudom [C1. br. 153/2006] od 16. maja 2007. godine, usvojio žalbu podnosioca zahteva i obavezao kompaniju WDG da vrati podnosioca zahteva na rad sa svim pravima iz radnog odnosa od dana otpuštanja, odnosno od 23. maja 2006. godine, ali, prema navodima podnosioca zahteva, kompanija WDG ga nije vratila na rad -

što po njegovim navodima predstavlja neizvršenje, u celosti, ove presude Opštinskog suda u Prištini, koja je bila u korist podnosioca zahteva.

44. U nastavku, Sud primećuje da se podnosilac zahteva žalio Opštinskom sudu u Prištini, potražujući finansijsku naknadu zarada za period od 23. maja 2006. do 28. februara 2010. godine, kao period koji obuhvata vreme nakon isteka ugovora o radu podnosioca zahteva sa kompanijom WDG, iz razloga što nije vraćen na svoje radno mesto kao što je utvrđeno presudom [C1. br. 153/2006] Opštinskog suda u Prištini od 16. maja 2007. godine.
45. U tom kontekstu, Sud će se pozvati na relevantni deo presude [C. br. 1454/10] Opštinskog suda u Prištini od 23. maja 2012. godine, koji glasi:

“Tužena je dana 01.07.2011. godine ispunila finansijsku obavezu prema tužiocu na ime neisplaćenih zarada za period od 23.05.2006. do 28.02.2007. godine, do roka važenja ugovora o radu i tabele zarada, u ukupnom iznosu od 2.393,59 evra, što je nesporna činjenica između stranaka. Ovaj iznos je potvrđen i finansijskim veštačenjem prema kojem je neto zarada tužioca iznosila 239,93 evra. Shodno tome, sud je odlučio kao u izreci iz razloga što tužilac uprkos obavezi iz odredbe člana 7. i 319. ZPP-a nije uspeo da argumentuje da je sa tuženom imao ugovor o radu do 2010. godine, tačnije do 28.02.2008. godine”.

46. Sud primećuje da je kompanija WDG isplatila finansijsku naknadu podnosiocu zahteva na ime neisplaćenih zarada za vremenski period u kojem je imao važeći ugovor, odnosno za period od 23. maja 2006. do 28. februara 2007. godine, dok za period posle 28. februara 2007. godine, podnosilac zahteva nije argumentovao da je imao ugovor nakon tog perioda kako bi mu se dosudila finansijska naknada.
47. U nastavku, Sud primećuje da se podnosilac zahteva ponovo žalio Osnovnom sudu u Prištini sa istim potraživanjem, tražeći da se kompanija WDG obaveže da podnosiocu zahteva, na ime mesečnih zarada, isplati naknadu za period od 28. februara 2007. do 23. juna 2008. godine, u iznosu od 3.824,00 evra, ali je njegova žalba odbijena iz razloga što je predmet podnosioca zahteva predstavljao presuđenu stvar u smislu članova 166. i 391. ZPP-a jer je njegov slučaj u vezi sa njegovim potraživanjem finansijske naknade do 23. juna 2008. godine, ispitan, rešen i na kraju odbijen presudom [C. br. 1454/10] Opštinskog suda u Prištini od 23. maja 2012. godine, kojom je obrazloženo sledeće:

“Na pripremnom ročištu od 05.11.2015. godine, zastupnik tužene je obavestio sud da je o konkretnoj pravnoj stvari sproveden i drugi postupak pred ovim sudom i u tom postupku je presudom C. br. 1454/10 od 23.03.2012. godine, odbijen tužbeni zahtev tužioca da se tužena obaveže da mu nadoknadi zarade za vremenski period od 23.05.2006. do 28.02.2010. godine, dakle uključujući i vremenski period za koji je podneta tužba od 09.10.2012. godine. Nakon što je ocenio predloženi dokaz, odnosno presudu C. br. 1454/10 i nakon što je utvrdio činjenicu da protiv predmetne presude tužilac nije izjavio žalbu, sud je na osnovu činjenice da konkretna stvar predstavlja presuđenu stvar, u skladu sa članom 166.

tačka 2. i članom 391. stav 1) tačka (d) Zakona o parničnom postupku (LPK)...

48. Sud, dalje, primećuje da se podnosilac zahteva nakon toga žalio Apelacionom sudu, koji je odbio njegovu žalbu kao neosnovanu rešenjem [Ac. br. 856/2016] od 26. avgusta 2016. godine, u kojem je, između ostalog, obrazložio sledeće:

“Žalbene navode tužioca ovaj sud ocenjuje kao neosnovane jer prvostepeni sud nije pogrešno primenio materijalno pravo na šta ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, a s druge strane se iz spisa predmeta jasno vidi da je Opštinski sud u Prištini presudom C. br. 1454/2010 od 23.03.2012. godine, odbio tužbeni zahtev tužioca da se tužena obaveže da mu isplati naknadu zarada za period od 23.05.2006. do 28.02.2010. godine, dakle, uključujući i vremenski period za koji je podneta tužba tužioca za naknadu ličnih dohodaka”.

49. Na kraju, Sud, takođe, primećuje da je Vrhovni sud, reviziju koja mu je podneta protiv gore navedenog rešenja, odbio rešenjem [Rev. br. 352/2018] od 28. oktobra 2019. godine, u kojem je obrazloženo:

“Ocena nižestepenih sudova o nedozvoljenosti tužbe utemeljena je na zakonskim odredbama. Član 391. st. 1 tačka (d) ZPP-a predviđa da sud odbacuje rešenjem tužbu kao nedozvoljenu ukoliko utvrdi da je predmet presuđena stvar (res iudicata). U konkretnom slučaju, o istoj stvari, postoji presuda prvostepenog suda u Prištini C. br. 1454/10 od 23.03.2012. godine”.

50. Sud primećuje da je Opštinski sud u Prištini, presudom [C1. br. 153/2006] od 16. maja 2007. godine, odlučio da vrati podnosioca zahteva na radno mesto sa svim pravima iz radnog odnosa od 23. maja 2006. godine.
51. Sud primećuje da je poslodavac, odnosno kompanija WDG, isplatila finansijsku naknadu podnosiocu zahteva na ime mesečnih zarada u iznosu od 2.393,59 evra za period od 23. maja 2006. godine, kao dana kada je otpušten sa posla, do 28. februara 2007. godine, kao dana kada je podnosiocu zahteva isticao ugovor o radu.
52. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da mu kompanija WDG, za period od 28. februara 2007. godine, kao dana kada je ugovor o radu isticao, do 28. februara 2008. godine nije isplatila naknadu, uključujući i period nakon isteka ugovora, a na kraju on se nije ni vratio na svoje radno mesto.
53. Sud primećuje da je ugovor o radu od 1. marta 2006. godine, zaključen između podnosioca zahteva i kompanije WDG, sačinjen na osnovu odredbi članova 9, 10. i 11. Uredbe UNMIK-a 2001/27 o osnovnom zakonu o radu na Kosovu od 8. oktobra 2001. godine.
54. U tom kontekstu, Sud primećuje da član 11.1 stav e) Uredbe UNMIK-a 2001/27 o osnovnom zakonu o radu na Kosovu od 8. oktobra 2001. godine, izričito propisuje da *“Ugovor o radu prestaje nakon isteka vremena na koje je ugovor sklopljen...”*.

55. Sud podseća da je podnosilac zahteva imao ugovor na određeno vreme, tačnije za vreme od 1. marta 2006. do 28. februara 2007. godine i da je realizovao pravo na naknadu zarada samo za period dok je imao ugovor sa kompanijom WDG i da taj ugovor nije predstavljao sigurnost da će poslodavac podnosiocu zahteva produžiti ugovor o radu i nakon njegovog isteka.
56. S tim u vezi, Sud primećuje da je podnosiocu zahteva dosuđena finansijska naknada u iznosu od 2.393,59 evra za vreme dok je bio udaljen sa posla.
57. Sud, dalje, želi da istakne da presudom Opštinskog suda u Prištini nije utvrđeno da poslodavac, odnosno kompanija WDG, treba da obnovi radni odnos sa podnosiocem zahteva nakon isteka ugovora na određeno vreme.
58. Povodom navoda koje je izneo podnosilac zahteva, Sud primećuje da su sve odluke redovnih sudova objasnile i obrazložile zašto je podnosiocu zahteva odbijen zahtev za naknadu zarada za period u kojem nije imao ugovor sa poslodavcem.
59. Sud želi da razjasni da nije njegova dužnost da ispituje da li su redovni sudovi, u ovom slučaju Osnovni i Apelacioni sud, svojim rešenjima pravilno protumačili važeći zakon, već da ispita i razmotri da li su oni svojim gore navedenim odlukama povredili individualna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
60. Sud primećuje da podnosilac zahteva takođe navodi i sledeće: *“moj tužbeni zahtev pod br. C. br. 2699/12 od 09.10.2012. godine nije presuđena stvar, kao što je predviđeno u članu 166. 2 ZPP-a, jer sam podneo tužbu za vremenski period u kojem sam bio nezaposlen”*.
61. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi da njegov zahtev [C. br. 2699/12] od 9. oktobra 2012. godine, upućen Apelacionom sudu, ne predstavlja presuđenu stvar kao što je ovaj ocenio svojim rešenjem [AC. br. 856/2016] od 23. avgusta 2016. godine, jer se tužba podnosioca zahteva odnosila na naknadu zarada za drugi period, odnosno za period od 28. februara 2007. do 23. juna 2008. godine.
62. U tom smislu, Sud primećuje da je Apelacioni sud rešenjem [AC. br. 856/2016] od 23. avgusta 2016. godine, odbio zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan na osnovu članova 208. i 209. stav (b) ZPP-a, jer je navod podnosioca o naknadi zarada za period u kome je bio nezaposlen pravilno rešen i objašnjen od strane Osnovnog suda u Prištini rešenjem [C. br. 2699/12] od 15. novembra 2015. godine, budući da je, prema poslednje navedenom, na osnovu članova 166. i 391. ZPP-a, zahtev podnosioca predstavljao presuđenu stvar jer je pitanje naknade zarada za period u kojem podnosilac zahteva nije imao ugovor o radu razmotreno i odbijeno presudom [C. br. 1454/10] Opštinskog suda u Prištini od 23. marta 2012. godine.
63. S tim u vezi, Sud primećuje da je Opštinski sud u Prištini presudom [C. br. 1454/10] od 23. marta 2012. godine, povodom potraživanja podnosioca za naknadu zarada za period posle 28. februara 2007. godine, ocenio da *“... tužilac, uprkos obavezi iz odredbe člana 7. i 319. ZPP-a nije uspeo da*

argumentuje da je sa tuženom imao ugovor o radu do 2010. godine, tačnije do 28.02.2008. godine”.

64. Sud primećuje da je odlukama redovnih sudova ispitana žalba podnosioca zahteva i konačno objašnjeno zašto je odbijen zahtev koji se tiče njegovih potraživanja, a koji se uglavnom odnosio na nedostavljanje verodostojnih dokaza i činjenica o postojanju navodnog prava i postojanju ugovornog odnosa sa kompanijom WDG za period od 28. februara 2007. do 28. februara 2008. godine, kako bi mu se dosudila naknada zarada.
65. Sud naglašava da je u svojoj sudskoj praksi u brojnim slučajevima utvrdio da pitanja činjenica i pitanja tumačenja i primene zakona spadaju u delokrug redovnih sudova i drugih javnih organa vlasti, u smislu člana 113.7 Ustava, i kao takva predstavljaju pitanja zakonitosti, osim ako i u meri u kojoj takva pitanja dovode do povrede osnovnih ljudskih prava i sloboda ili stvaraju neustavno stanje (vidi, između ostalog, Ustavni sud, slučaj br. KI33/16, podnositeljka *Minire Zeka*, presuda od 4. avgusta 2018. godine, stav 91; vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine; slučaj KI122/18, podnosilac zahteva *Limak Kosovo International Airport J.S.C. “Adem Jashari”*, rešenje o neprihvatljivosti od 6. novembra 2019. godine, stav 56; slučaj KI128/19, podnosilac zahteva *Artan Mala*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine, stav 40).
66. Prema tome, iako je uloga Ustavnog suda ograničena u smislu ocene tumačenja zakona, on se mora uveriti i preduzeti mere kada se argumentuje da je određeni redovni sud “*primenio zakon na očigledno pogrešan način*” u konkretnom slučaju, što je moglo rezultirati “*proizvoljnim*” ili “*očigledno nerazumnim*” zaključcima za podnosioca zahteva (što se tiče osnovnih načela u vezi sa očigledno pogrešnim tumačenjem i primenom zakona, vidi, između ostalog, slučaj Suda KI154/17 i 05/18, podnosioci zahteva *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću “Barbas”*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. avgusta 2019. godine, stavovi 60 do 65 i tu korišćene reference). (Vidi, u ovom kontekstu, takođe, predmet ESLJP-a *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugaliје*, presuda od 11. januara 2007. godine, stav 83; i takođe, slučajeve Suda KI06/17, podnosilac *L.G. i petoro drugih*, citiran u tekstu iznad, stav 40; i KI122/16, citiran u tekstu iznad, stav 59).
67. U tom pogledu, kako bi se izbeglo nerazumevanje među podnosiocima zahteva, mora se imati na umu da “pravičnost” koja se zahteva članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, nije “*supstancijalna*”, već “*proceduralna*” pravičnost. U praktičnom smislu, i u principu, to se svodi na kontradiktorni postupak u kome se stranke saslušavaju i nalaze u istim uslovima pred sudom (vidi, takođe, slučaj Suda br. KI42/16, podnosilac *Valdet Sutaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i druge tu navedene reference; i KI49/19, citiran u tekstu iznad, stav 55).
68. Sud primećuje da se podnosilac zahteva ne slaže sa rezultatom svog slučaja. Međutim, nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi, *mutatis mutandis*,

predmet *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21; i vidi, takođe, slučaj KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).

69. Stoga, a na osnovu napred navedenog, Sud, oslanjajući se i na standarde koji su ustanovljeni u njegovoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i u sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoje tvrdnje da su postupci pred redovnim sudovima na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da je osporenim rešenjem povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
70. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i proglašava se neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 29. jula 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka Nimani